

ΕΡΣΗ ΕΞΕΤΗΡΟΛΟΥ

ZIK
ZATK
ZETIN
NEPA
NTZIEΣ

Κωθιόρμ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ΒΡΑΒΕΙΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
«ΔΙΑΒΑΣΩ»

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΜΗΛΟ + ΘΑΝΑΤΟΣ +... +...

Πλέθρον, 1980

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ

Άκμων, 1980· Εκδόσεις Καστανιώτη, 1997

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Νεφέλη, 1982· Κέδρος, 2001

Η ΦΑΡΣΑ

Κέδρος, 1982· Εκδόσεις Πατάκη, 2010

ΜΕΞΙΚΟ

Κέδρος, 1988

ΧΟΙΡΟΚΑΜΗΛΟΣ

Κέδρος, 1992

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΦΛΙΠΕΡ

Εκδόσεις Καστανιώτη, 1998

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ ΣΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

Κέδρος, 1999· Μεταίχμιο, 2012

Ο ΖΕΣΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ελληνικά Γράμματα, 2000

ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

Κέδρος, 2003

ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Κέδρος, 2005

ΕΥΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2009

ΝΑ ΝΙΩΘΕΙΣ ΜΠΛΕ, ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΑΙ ΚΟΚΚΙΝΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2011

ΤΙ ΜΕΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2015

ΜΠΟΡΕΙΣ;

Εκδόσεις Πατάκη, 2017

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2018

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

*Ζιγκ ζαγκ
στις νεραντζιές*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 483

Έρση Σωτηροπούλου, Ζιγκ ζαγκ στις νεραντζιές

Επιμέλεια έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Πάρις Μέξης

Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Έρση Σωτηροπούλου, Αθήνα, 2020

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα, 1999

Δεύτερη έκδοση από τις εκδόσεις Μεταίχιμιο, Αθήνα, 2012

Νέα έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2020

KET Γ911 ΚΕΠ 50/20 ISBN 978-960-16-8711-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Π.Ι.Ι.
παντοτινή δούλη σου

I

Το τηλέφωνο χτυπούσε συνέχεια, αυτό είναι το μόνο που θυμόταν για εκείνο το απόγευμα. Τον είχε πάρει ο ύπνος στον καναπέ κι είχε κοιμηθεί βαριά χωρίς όνειρα. Το τηλέφωνο κουδούνισε αμέτρητες φορές σφυροκοπώντας επίμονα κι ανοίγοντας τρύπες στον ζεστό, νοτισμένο αέρα. Ο θόρυβος είχε γεμίσει το δωμάτιο κι είχε διασχίσει το κρανίο του, αισθάνθηκε την πίεση στους κροτάφους κι ύστερα ένα ξεκούρδισμα καθώς το κουδούνισμα απομακρυνόταν όπως μέσα σε σπείρα. Έπειτα ξαφνικά σταμάτησε. Νεκρική σιωπή. Και ξανάρχισε. Όταν ένιωσε πάλι το σφυροκόπημα να πλησιάζει, σηκώθηκε και προσπάθησε να εντοπίσει από πού ερχόταν ο θόρυβος.

Πήρε το ακουστικό και απάντησε μηχανικά σε κάποιον που με ένρινη φωνή ζητούσε το γραφείο μεταφορών «Ορίζων». Δεν είχε καμιά διάθεση ν' αρπαχτεί. Αλλά ο τύπος επέμενε. Με ύφος ενοχλημένου κόκορα. Ποιος ήταν ο αριθμός τηλεφώνου του, ήταν σίγουρος ότι το τελευταίο νούμερο δεν ήταν μηδέν και, τέλος πάντων, το γραφείο μεταφορών κάπου θα είχε μετακομίσει, δεν μπορούσε να ρίξει μια ματιά στον τηλεφωνικό κατάλογο και

να του δώσει τον σωστό αριθμό; Στο τέλος ο Σιντ τον διαολόστειλε. Γύρισε στον καναπέ, κουλουριάστηκε κι αυτό ήταν.

Είχε κουφόβραση, δυσκολευόταν ν' ανασάνει. Τα μπράτσα του κρέμονταν από τις μασχάλες σαν ξένο σώμα. Τι, αυτό ήταν; αναρωτήθηκε. Όρθιος μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου. Ο γυμνός γλόμπος έριχνε ένα φως κραυγαλέο με ιριδιζουσες αντανακλάσεις που κολλούσαν στις μικρές ρυτίδες γύρω από το στόμα, έτσι του φάνηκε. Πρησμένα βλέφαρα, αζύριστα μάγουλα, ένα πρόσωπο ακόμα νεανικό. Ακόμα. Όχι νεανικό, παιδικό. Το κάτω χείλος έκανε ύψιλον. Από παιδί γίνομαι κατευθείαν μεσήλικας, σκέφτηκε. Και μετά; Τι μετά; Δεν υπήρχε μετά. Μόνο μια ανάγκη για ρέψιμο. Είχε να φάει από το προηγούμενο βράδυ αλλά ένιωθε ότι ένα μεγαλειώδες ρέψιμο ανέβαινε από το στομάχι του στον οισοφάγο. Ένα θορυβώδες, βρομερό ρέψιμο τριγύριζε τα σωθικά του εδώ και ώρες έτοιμο να εκραγεί. Αυτό ήταν. Κάτι σύρθηκε πίσω από την πλάτη του. Κι ένα πνιχτό φτεροκόπημα.

«Γεια σου, Μαρία» είπε η μάινα.

Το πουλί κρεμόταν στο μονόζυγο της πόρτας. Τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια σαν να τον ανακάλυπτε πρώτη φορά.

Πήρε μια μπίρα από το ψυγείο και κάθισε μπροστά στην τηλεόραση. Σαράντα πέντε νεκροί ήταν το σκορ του Σαββατοκύριακου. Νεκροί, κάργα πεθαμένοι με χρυ-

σές αλυσιδίτσες στον λαιμό και φουλάρια ματωμένα, νοσοκομειακά, σειρήνες στη διαπασών, τρακαρισμένα αυτοκίνητα κι ένα πορτ μπεμπέ πεταμένο να βόσκει στη μέση της ασφάλτου. Οι ίδιες εικόνες παρέλαση σε όλα τα κανάλια. Ξανά και ξανά. Δυο νεαροί πέρασαν επτά φορές μπροστά στην οθόνη μεταφέροντας με ευλάβεια ένα τριχωτό αντρικό χέρι τυλιγμένο σε νάιλον σακούλα και κάθε φορά που έφταναν στην άκρη του δρόμου κοντοστέκονταν κι έπιαναν την κουβέντα με τους ρεπόρτερ εκθειάζοντας τη λεία τους. Ούτε κρύο ούτε ζέστη. «Ας έμεναν σπίτι τους» αυτό θα έλεγε αν έβλεπε τις ειδήσεις μαζί με κάποια γκόμενα ελπίζοντας να τη σοκάρει. Αυτή θα γύριζε να τον κοιτάξει με ειδικό τρόπο μισοκλείνοντας τα μάτια κι αλληθωρίζοντας ελαφρά σαν να ήθελε να περάσει κλωστή σε βελόνα. «Τι να τις κάνουν τις διακοπές;» θα συνέχιζε αυτός το τροπάριο νιώθοντας ότι πλησίαζε τον σκοπό του. Ύστερα θα πήγαινε στο χολ να τηλεφωνήσει για πίτσα κι όταν θα γύριζε στο δωμάτιο, η γκόμενα θα είχε πετάξει τα παπούτσια της και θα μουρμούριζε κάποιο σκοπό παρακολουθώντας MTV.

Με την τρίτη μπύρα ένιωσε καλύτερα. Το στομάχι μπήκε πάλι στη θέση του, το ρέψιμο είχε αρχίσει να διαλύεται και ν' απορροφιέται στα βαθύτερα κύτταρά του. Στην οθόνη ένας ηλιοκαμένος πεννηντάρης με κίτρινο μπλέιζερ οδηγούσε μερικούς καλεσμένους γύρω από ένα σιντριβάνι με πλαστικά νούφαρα και πριν τους βάλει να

καθίσουν, παρουσίαζε τον καθένα τους με μια γελοία παντομίμα. Αν πετύχω το κίτρινο μπλέιζερ, θα σηκωθώ για μια μπίρα, είπε κι έφτυσε. Το σάλιο τινάχτηκε μέχρι την τηλεόραση και κόλλησε τρεις πόντους κάτω από τον στόχο σαν ζουληγμένο σκουλήκι. Ξόφλησες, τ' ακούς; Αν πετύχω το σιντριβάνι, δεν θα πιω άλλο, είπε κι έφτυσε ξανά. Μπίνγκο!

«Γεια σου, Μαρία» είπε η μάνια.

«Γεια σου, Μαρία» της είπε.

Το βράδυ άρχισαν πάλι τα τηλεφωνήματα. Δεν ήταν η φωνή του απογεύματος, γι' αυτό ήταν σίγουρος. Ο τύπος ήξερε το όνομά του, μάλλον το είχε ψαρέψει τυχαία στον τηλεφωνικό κατάλογο. Μιλούσε ευγενικά με μια άχρωμη, καμπανιστή φωνή και ζητούσε κάτι επίμονα. Αλλά οι φράσεις του ήταν ακατανόητες και ο Σιντ κατέβασε το ακουστικό. Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. «Κύλιε, σας παλακαλώ...» Τελικά κατάλαβε. Ήταν απίστευτο. Ένας Κινέζος που προσπαθούσε να τον γράψει συνδρομητή στην τοπική εφημερίδα. Απίστευτο, ε;

Κύλιε, κύλιε...

Αύριο.

Αργά τη νύχτα έπιασε βροχή. Μια καθαρική μπόρα που κατέβαινε με βρυχηθμούς από τα ξεκοιλιασμένα σύννεφα. Ο Σιντ δεν άκουσε τη βροχή. Ένωσε στον ύπνο του την αναπάντεχη δροσιά να γλιστράει στο δωμάτιο και να απλώνεται σαν κομπρέσα στους πυρακτωμένους τοίχους. Ένωσε ένα αερικό να πλησιάζει και να χαϊδεύει το μέτωπό του. Δεν άκουσε τη μάινα που φτεροκοπούσε αγριεμένη στο κλουβί της. Δεν άκουσε τα παραθυρόφυλλα που χτυπούσαν ούτε το βουητό από τους υπονόμους. Έβρεχε, έβρεχε, η πόλη ξεπλενόταν.

Η Λία ξύπνησε από τη βροχή κι ανασηκώθηκε στους αγκώνες της. Τα παράθυρα δεν είχαν κουρτίνες κι η θέα του νερού που χτυπούσε ορμητικά τα τζάμια της έφερε ξαφνικά τη γεύση ενός πρωινού χαμένου στη μνήμη. *Love me, love me tender...* Ποιος μιλούσε; Ήταν ένα τραγούδι. Ένα πρωινό που είχαν κάνει σκασιαρχείο με τις συμμαθήτριές της κι είχαν πάει στη θάλασσα. Ιούνιος. Όχι, Μάιος γιατί έκανε ακόμα ψύχρα. Είχαν προχωρήσει κάτω από τον συννεφιασμένο ουρανό και είχαν συναντήσει τρεις ψαράδες. Παρίσταναν τις Αμερικανίδες. «Fishes, fishes, we want fishes» φώναζε η Φιφή τρέχοντας ξυπόλυτη πάνω κάτω στην παραλία. Είχε βγάλει την ποδιά της κι είχε στριφογυρίσει τη φούστα

της γύρω από τη μέση αφήνοντας γυμνά τα διάσημα πόδια της. Το παρατσούκλι της ήταν οχτάποδη ντίβα. Οι ψαράδες είχαν μείνει εκστατικοί και της χάρισαν ένα καλάθι μπαρμπούνια. Και μετά; Μετά είχε πιάσει βροχή κι είχαν γίνει μούσκεμα. *Love me tender*, έπαιζε το τρανζίστορ με μια στριγκλιά σαξόφωνου στο τέλος της στροφής.

Ο θάλαμος είχε έξι κρεβάτια αλλά μόνο το δικό της ήταν πιασμένο. Η τελευταία ασθενής είχε πάρει εξιτήριο το περασμένο απόγευμα. Ήταν τόσο ωραία που είχε μείνει μόνη της. Τοκ τοκ το νερό έτρεχε ορμητικά στην υδροροή. Τοκ τοκ, μπουρ μπουρ. Αγάπα με, αγάπα με, κουτορνίθι. Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο. Νερό μέσα σε ψαρόσουπα. Πότε έγινε αυτό; Δεν θυμόταν. Ένα παιδί σκύβει το κεφάλι του στο πιάτο σαν να το έχουν μαλώσει. Μήπως κλαίει; Ναι, κλαίει, τα δάκρυα τρέχουν μέσα στην ψαρόσουπα. Αλλά δεν είναι αυτό ή δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχει νερό βροχής στην ψαρόσουπα, είναι σίγουρη. Μια βεράντα με γεράνια και το τραπέζι στρωμένο. Παραθερίζουν στην εξοχή, είναι τέλος Αυγούστου. Ο αδελφός της με το κεφάλι ξυρισμένο γουλί. Δοκιμάζει τη σούπα και φτύνει στο πιάτο του. Κάποιος του δίνει μια σφαλιάρα. Και τότε αρχίζει να βρέχει. Όλοι μαζεύουν τα πιάτα τους και μπαίνουν τρέχοντας στο σπίτι. Ο αδελφός της μένει καρφωμένος στην καρέκλα του με το κεφάλι σχυμμένο στην ψαρόσουπα. Οι στενοί του ώμοι τραντάζονται από τ' αναφι-

λητά και η βροχή σχηματίζει ένα λεπτό ρυάκι που απ' τη φύτρα των μαλλιών κυλάει στη μύτη και πέφτει στο πιάτο.

Και τι άλλο; Τι άλλο; Πες μου. Σώματα που βγαίνουν από την αϋπνία περπατώντας για λίγη ώρα πλάι πλάι χωρίς να μιλάνε. Έχει χαράξει και ταλαντεύονται ελαφρά καθώς με το πρώτο φως αντιλαμβάνονται ότι το άλλο σώμα είναι ξένο. Αφήνοντας πίσω τους τους έρωτες μιας νύχτας, παίρνοντας ο καθένας μαζί του το δικό του κομμάτι δέρματος. Σώματα που προχωρούν ακίνητα ενώ αρχίζει να βρέχει. Ότι γράφτηκε στο δέρμα δεν πρόκειται να σβήσει, αυτό σκέφτονται. Τα πρωινά συσσωρεύονται. Πόσα τέτοια πρωινά υπάρχουν στη διάρκεια μιας ζωής; Τρία, τέσσερα, ίσως δέκα το πολύ. Όλα ίδια. Να κρατάς το δέρμα σου στη θέση του. Να προχωράς μέσα στη βροχή από αδράνεια.

Η βροχή είχε κοπάσει. Σε λίγο θα περνούσαν οι νοσοκόμοι. Σήμερα είχε βάρδια ο καλός μαθητής. Νέος, χοντροκομμένος με ηλίθιο μυωπικό βλέμμα. Κι άσπρα τσόκαρα που αντηχούν ως το τέρμα του διαδρόμου. Αλλά πώς μπορώ να ξέρω; Πώς μπορώ να θυμάμαι αυτή τη σκηνή κι όχι άλλη; Πως ο αδελφός μου έκλαιγε κάτω από τη βροχή σκυμμένος στο πιάτο του. Εγώ ήμουν μέσα. Έτρωγα. Σιχαινόμουν την ψαρόσουπα αλλά δεν τολμούσα να διαμαρτυρηθώ μετά από ό,τι είχε συμβεί. Μπορούσα να δω την πλάτη του, τους ώμους του να τραντάζονται, να φανταστώ την οργή και την

απελπισία εγκλωβισμένες στο μικρό σώμα. Μπορούσα να φανταστώ. Όχι να δω. Καθόμουν κοντά στο παράθυρο. Μπορούσα να δω τη βροχή να μαστιγώνει τα γεράνια, το χώμα να φουσκώνει και να γίνεται λάσπη. Μπορούσα να φανταστώ ότι αυτός ήταν δυστυχισμένος. Μπορούσα να ξέρω, όχι να φανταστώ. Μπορούσα να ξέρω. Δεν ήθελα να ξέρω. Γιατί δεν ήθελα; Ήμουν μικρή και φοβόμουν. Ψέμα. Μπορούσα να ξέρω αλλά δεν ήθελα.

«Τι θεομηνία, καλημέρα» είπε η καθαρίστρια μπαίνοντας. Πήρε το καλάθι να το αδειάσει κι έριξε μια αφηρημένη ματιά γύρω της. Ακούστηκαν τσόκαρα να έρχονται με φούρια από τον διπλανό θάλαμο.

«Idiota furiosos».

«Τι;» ρώτησε η καθαρίστρια.

Τίποτα, τίποτα, κούνησε το κεφάλι της.

«Καλημέρα, καλημέρα, ευτυχώς δρόσισε, έτσι;» Έτσι, βλάκα. Έσπρωχνε μπροστά του το καρτσάκι, το άφησε δίπλα στο κρεβάτι και χωρίς να την κοιτάξει άρχισε να ετοιμάζει τη σύριγγα, την πεταλούδα και το λάστιχο για την αιμοληψία.

«Μπορείτε να φωνάξετε κάποιον άλλο;»

Την κοίταξε πίσω από τους χοντρούς φακούς σαν να έβλεπε εξωγήινο.

«Ότι κάνει ο άλλος μπορώ να το κάνω κι εγώ» γρύλισε ανυπόμονα.

«Το χέρι μου μελάνιασε την περασμένη φορά».

«Αφήστε με να κάνω τη δουλειά μου». Έσκυψε από πάνω της κρατώντας το λάστιχο, έτοιμος να δέσει το μπράτσο της. «Ξέρω καλά πού είναι η φλέβα».

«Αποκλείεται!» Πήδησε από το κρεβάτι κι έτρεξε ξυπόλυτη στο μπάνιο σέρνοντας μαζί της το στατό με τον ορό.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, ζεστό και υγρό που μύριζε κάτι ακαθόριστο, όχι χλωρίνη ή οινόπνευμα αλλά κάτι παλιό, ξεχασμένο. Η μυρουδιά είχε ποτίσει τους τοίχους και τώρα εξατμιζόταν αφήνοντας αποτυπώματα. Μια ατμόσφαιρα χαμάμ. Ήταν πάντα ευχάριστο να έρχεται κανείς εδώ και να απομονώνεται για λίγη ώρα. Απέξω άκουσε τις φωνές του νοσοκόμου που είχε μπει στο γραφείο των γιατρών και διαμαρτυρόταν. Γαβ, γαβ. Συνήθως υπήρχαν τρεις πάπιες στα πλακάκια του ντους. Σήμερα έλειπε μία. Κάποια άλλη κατάκλιση. Δεν υπήρχε σαπούνι ούτε χαρτί υγείας, κάθε άρρωστη έφερνε τα δικά της. «Αφού κανείς δεν μας αγαπάει, τα νοσοκομεία είναι το ιδανικό μέρος για μας» έλεγε καμιά φορά όταν ήθελε να διασκεδάσει μια παρέα. Τα γέλια στην αρχή ήταν λίγο βεβιασμένα, άλλοι την έβρισκαν εκκεντρική κι άλλοι υποψιάζονταν κάποιο αληθινό πρόβλημα υγείας. Αυτή τότε χόντραινε το παιχνίδι. Μπλοφάριζε. Έλεγε πόσο υπέροχο είναι να είσαι άρρωστος, ότι ο πυρετός φτιάχνει την καλύτερη μαστούρα κι ότι το πιο άγριο σεξ γίνεται μετά το χειρουργείο όταν είσαι ακόμα ναρκωμένος. Κι ότι μια φορά μέσα στην εντατική είχε δει ένα

δικέφαλο πέος. «Ένα δικέφαλο πέος, επιτέλους!» είχε ξεσπάσει μια γκαλερίστα κι ύστερα απότομα είχε πέσει σε κατατονία. Χμ... οι φίλοι της άρχιζαν να βαριούνται. Χμ, χμ... μερικοί περιφερειακοί την ακολουθούσαν αρχικά από αβουλία κι έπειτα επειδή όλο αυτό ήταν τσάμπα. Αλλά δεν ήξερε να μπλοφάρει. Δεν έπαιζε καλό πόκερ, το ήξερε. Και οι γνωστοί, ο ένας μετά τον άλλο, άρχισαν να κάνουν νερά.

Εν τω μεταξύ.

Κάποιος χτυπούσε την πόρτα του μπάνιου.

Ο καθηγητής Καλότυχος όρθιος κι εκνευρισμένος.

Βγείτε έξω.

Δεν είστε παιδί.

Όλα αυτά είναι ανόητα.

Και πώς θα υποδεχθείς τη νέα χιλιετία, Σιντ;

Με μια μπίρα στο ένα χέρι και τον πούτσο στο άλλο.

Χι, χι.

Αυτό ξαναπές το.

Χέσε μας.

Αλλά πιο πολύ τους διασκέδαζαν οι ιστορίες με τον μικρό αδελφό της. Τρία χρόνια μικρότερος. Τσακάλι. Το χιούμορ του σπάει κόκαλα. Μπλακ, very μπλακ. Δεν έβγαινε ποτέ πριν νυχτώσει. Ζούσε μόνος μαζί με μια μάινα. Ήταν απρόβλεπτος. Κόκκινος. Κίτρινος. Μπλε. Απ' όλα. Κι όταν, στη διάρκεια μιας θρησκευτικής λιτανείας, κάποιος πρωθυπουργός είχε βγει μαυροντυμένος στους δρόμους αγκαζέ με τους δεσπότες, ο αδελφός της, πέντε χρονών τότε, είχε ανέβει στον επάνω όροφο του σπιτιού κι είχε κατοικήσει την πομπή.

Αυτό ξαναπές το.

II

«Αν ήμουν Αμερικανός ήρωας θα ήξερα τι να κάνω» είπε ο Σιντ. Έψαξε με τα μάτια μέσα στο πλήθος για να βρει την επόμενη φράση. Κόσμος είχε αρχίσει να έρχεται με κύματα. Έμπαιναν στο μπαρ, έπαιρναν ένα ποτό κι ύστερα έβγαιναν στο πεζοδρόμιο και στριμώχνονταν όρθιοι φωνάζοντας ο ένας τον άλλο με χειρονομίες.

«Τη βλέπεις εκείνη την γκόμενα...» είπε ο Π. «Τη φαντάζομαι γυμνή να τηλεφωνεί στο σκοτάδι».

Ο Σιντ γύρισε. Η κοπέλα χόρευε μόνη της. Ήταν αδύνατη με στενό πρόσωπο. Υπήρχαν έγχρωμοι προβολείς κρυμμένοι στα δέντρα που σημάδευαν χιαστί την άκρη του δρόμου κι ο Σιντ είδε το ζαρωμένο της μούτρακι να επιπλέει σπαραχτικό κάτω από τον κόμβο των φώτων κι ύστερα έναν κρεμανταλά με άσπρο πουκάμισο να την πλησιάζει, να την παίρνει από τη μέση και να τη σηκώνει.

«Λοιπόν, τι θα έκανες;» ρώτησε ο Π. Τι; Το πρόσωπο της κοπέλας έγινε μοβ κι απότομα κόκκινο, το μούτρο ενός καλικάντζαρου. «Αν ήσουν Αμερικανός ήρωας...» Θα ήξερα τι να κάνω. Θα έλεγα ότι πρέπει ν' αλλάξω

ζωή, ότι ήρθε η ώρα. Να πάρω τους δρόμους, τα βουνά. Μαλακίες, σκατά. «Λοιπόν;» είπε ο Π.

«Δώσε προσοχή» είπε ο Σιντ και ξεκίνησε. Το σχέδιο στο μυαλό του ήταν να πάει να μιλήσει στην κοπέλα και να τη φέρει στον Π., αλλά καθώς προχωρούσε με δυσκολία ανοίγοντας δρόμο μέσα στο πλήθος άρχισε ν' αμφιβάλλει. Κάποιος τον έσπρωξε και η μισή μπίρα χύθηκε στο μανίκι του. «Πρόσεχε, μαλάκα» είπε ο τύπος. «Σ' εμένα μιλάς;» ρώτησε ο Σιντ. Ήταν ένας λιγνός με στενά χείλη και μεγάλα δόντια. «Σ' εμένα μιλάς;» ξαναείπε. Ένωσε ότι ο γιακάς του πουκαμίσου κολλούσε στο δέρμα του. Αλλά το κύμα του κόσμου τον είχε σπρώξει πιο πέρα και ο νεαρός είχε εξαφανιστεί. Γύρισε πίσω κι είδε τον Π. με την πλάτη στον κορμό του δέντρου να τον παρακολουθεί με διφορούμενο χαμόγελο.

Κατέβηκε από το πεζοδρόμιο και προχώρησε προς το φως των προβολέων. Δεν έβλεπε πουθενά την κοπέλα. Ο κρεμανταλάς με το άσπρο πουκάμισο κάπνιζε, το ένα πόδι αφημένο να κελικά στο πετάλι μιας Africa Twin. Ένας φαλακρός στεκόταν δίπλα του, ένας φαλακρός με πρόσωπο τσιπούρας και γυάλινα ματάκια. Ο Σιντ κοίταξε προς την κατεύθυνση που κοίταζαν τα ματάκια και την είδε. Η κοπέλα λικνιζόταν ανάμεσα σε δυο παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Το πιγούνι κολλημένο στο στήθος κι οι ωμοπλάτες υψωμένες σαν φτερούγες. Ο Σιντ στάθηκε δυο βήματα πιο πέρα και προσπάθησε να δώσει εντολή στο σώμα του να χαλαρώσει. *Black magic woman*. Πού το είχαν ξεθάψει

αυτό; *Like a black magic woman*. Πάλι προσπάθησε να δώσει εντολή στο σώμα του να χορέψει. Πλησίασε ένα βήμα την κοπέλα κουνώντας ρυθμικά τα χέρια του. Δεν φαινόταν να τον έχει αντιληφθεί. «Ντάμπα ντούμπα ντάμπα» μουρμούρισε στον ρυθμό του τραγουδιού. Πλησίασε κι άλλο, ο χώρος ανάμεσα στα αυτοκίνητα ήταν πολύ στενός. Ακούμπησε στο καπό και κόλλησε το στόμα του στ' αυτή της. «Ντάμπα ντούμπα». Η κοπέλα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε με ύφος κωφάλαλης. Το άρωμά της ήταν πολύ έντονο, σάπιο γιασεμί, κι αυτός οπισθοχώρησε λίγο αφήνοντας τον αέρα να κυκλοφορήσει ανάμεσά τους.

«Δεν ομιλείτε την αραπική;» ρώτησε με στόμφο.

«Σόρι;...» Γούρλωσε τα μάτια της σαν να ήταν μέρος της προσπάθειας ν' ακούσει καλύτερα.

«Ντάμπα ντούμπα» ούρλιαξε ο Σιντ.

«Τι θέλει ο μαλάκας;» φώναξε ο κρεμανταλάς και σηκώθηκε στα δυο του πόδια.

«Ντάμπα ντούμπα» επανέλαβε ο Σιντ.

«Κωλοδάχτυλο, αυτό θέλει» χαχάνισε ο τσιπούρας με τα γυάλινα μάτια.

Η κοπέλα έκανε νόημα ότι του είχε στρίψει και συνέχισε να χορεύει.

Δέκα μέτρα τον χώριζαν από την Africa Twin. Δέκα μέτρα σημαίνει ένα λεπτό. Τρία λεπτά αν πηγαίνει σε κηδεία. Ο Σιντ κοίταξε πίσω του να δει τι έκανε ο

Π., αλλά ένα σωρό νέοι θαμώνες είχαν πάρει τώρα θέση μπροστά στα δέντρα, τα πρόσωπά τους κόκκινα και ξαναμμένα μπαινόβγαιναν στα φυλλώματα σαν άγνωστα φρούτα. Δύο λεπτά, σκέφτηκε και ξεκίνησε. Ο κρεμανταλάς κοίταξε τον τσιπούρα κι ο τσιπούρας κούνησε το κεφάλι του. Σ' όλες τις ταινίες υπάρχει μια σκηνή που βλέπεις τον ήρωα να βαδίζει αποφασιστικά. Έχει έναν στόχο και τίποτα δεν μπορεί να τον εμποδίσει. Ο ήρωας προχωρεί κοιτάζοντας ίσια μπροστά του. Αισθάνεται γελοίος; Δεν νομίζω. Αν αισθανόταν γελοίος θα γύριζε πίσω. Ο Σιντ αντιλήφθηκε ότι είχε αρχίσει να επιβραδύνει τον ρυθμό του. Πού είσαι, Π.; αναρωτήθηκε κι ένιωσε τον ιδρώτα να κολλάει στον λαιμό του. Ο κρεμανταλάς κι ο τσιπούρας μετρούσαν τα βήματά του χωρίς να μιλάνε. «Ντάμπα, ντούμπα» ψιθύρισε ο Σιντ. Είδε άλλους δυο τύπους να κινούνται προς την Africa Twin σαν κάποιος να τους είχε σφυρίζει ότι κάτι ετοιμάζεται.

Κι όμως υπήρχε ακόμα απόσταση. Slow motion, αυτό ήταν το κόλπο. Ο ήρωας έχει τον χρόνο να σκεφτεί. Προχωράει αλλά τα πόδια του τον πηγαίνουν προς τα πίσω. Πίσω, πού; Στα διάφορα γεγονότα. Ο Σιντ είδε ότι η κοπέλα είχε πλησιάσει τον κρεμανταλά και κάτι του έλεγε με ανήσυχο ύφος. Ντάμπα ντούμπα. Ο ήρωας έχει χρόνο να σκεφτεί τα μικρά γεγονότα. Τα μισοτελειωμένα ή αυτοτελή επεισόδια. Αυτά που καθόρισαν το σημερινό αποτέλεσμα. Που τον οδήγησαν σ' αυτό το χάλι. Ντάμπα

ντούμπα. Ο ήρωας πηγαίνει προς τα πίσω. Και φτάνει.
«Κοίτα πώς τρέμει το προζόνι» είπε ο κρεμανταλάς.

«Λοιπόν;» είπε ο τσιπούρας.

Ήταν πέντε μαζί με την κοπέλα. Τον κοίταξαν με περιέργεια σαν να εξετάζουν κάμπια που παλεύει στο κουκούλι της.

«Κου κου» είπε ο Σιντ.

«Κου κου;...» επανέλαβε ο κρεμανταλάς με άχρωμη φωνή. Ύστερα ξέσπασε σε γέλια.

Ο Σιντ προσπαθούσε να κρατήσει το σώμα του ίσιο αλλά γινόταν όλο και πιο δύσκολο. Τώρα που είχε φτάσει ως εδώ ήθελε να πει κάτι ακόμα. Κάτι για να τον θυμούνται. Αλλά το μυαλό του ήταν άδειο. «Χαίρετε» μουρμούρισε. Ύστερα έκανε στροφή και έφυγε.

Σιντ.

Ισίδωρος Vicious.

Παρών.

«Λοιπόν, τι έγινε, αδελφέ;»

«Αδελφέ, όλα καλά».

Μόλις κατέβασε το ακουστικό αισθάνθηκε άσχημα. Άνοιξε το ψυγείο και ξέμεινε να χαζεύει τον φωτισμένο θάλαμο. Είχαν μιλήσει για τη βροχή, αυτή είχε μιλήσει. Είχε πει ότι ήταν υπέροχη, ότι είχε διασκεδάσει σαν να διάβαζε βιβλίο της Αγκάθα Κρίστι. Η βροχή σαν βιβλίο της Αγκάθα Κρίστι; Η αδελφή του συνήθιζε τέτοιες εκφράσεις. Δεν είχαν πει τίποτα άλλο. Αλλά του είχε φανεί κάπως. Κάπως. Ψευτοχαρούμενη. Ανέμελη σε λάθος νότα. Έκλεισε το ψυγείο κι αποφάσισε να πάει στο νοσοκομείο.

Έφτασε ένα τέταρτο νωρίτερα από το επισκεπτήριο. Στο προαύλιο του νοσοκομείου υπήρχε μια καντίνα και μερικά παγκάκια σκόρπια ανάμεσα στις νεραντζιές. Πήρε ένα τοστ και κάθισε να περιμένει. Δυο γέροι κάθονταν στο απέναντι παγκάκι με τις πιτζάμες τους και μιλούσαν.

«Σίγουρα λεφτά, σου λέω» είπε ο ένας, είχε ξεχάσει να φορέσει τη μασέλα του και του ξέφευγαν σάλια «ο μπατζανάκης μου έβγαλε πέντε εκατομμύρια με τα ΔΗΛΟΣ».

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του δύσπιστα.

«Γιατί, δεν με πιστεύεις;» νευρίασε ο φαφούτης.

«Έχω ακούσει ότι οι μετοχές του TITANA είναι πολύ καλές» πέταξε ο άλλος. Είχε καθετήρα και κρατούσε το σακουλάκι σφιχτά στο χέρι του.

«Του TITANA; Δεν μπορώ ν' ακούω αηδίες» είπε ο πρώτος και κούνησε το χέρι του στον αέρα σαν να έδιω-

χνε μύγα. Κοίταξε μπροστά του απογοητευμένος κι άρχισε να μασάει τα ούλα του.

Δυο νοσοκόμες πέρασαν, η μία έσπρωχνε μια άδεια αναπηρική πολυθρόνα.

«Τι ζέστη...» αναστέναξε ο ένας ύστερα από λίγο. Έριξε μια αδιάφορη ματιά στον Σιντ.

«Θα σου πω εγώ, αυτό δεν είναι ζέστη, είναι λάβρα» είπε ο άλλος.

Κι έμειναν πάλι σιωπηλοί.

Η Λία καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι με το στατό του ορού δίπλα της. Δεν τον άκουσε να μπαίνει, κάτι κοίταζε πολύ απορροφημένη, μάλλον τα σχέδια του νυχτικού της. Του φάνηκε ότι είχε μικρύνει. Σαν να είχε συρρικνωθεί από την περασμένη φορά. «Γεια σου, αδελφέ» είπε και τη φίλησε.

Λοιπόν;

Όλα υπό έλεγχο.

Ήρθε μια νοσοκόμα με τον δίσκο. Είχε ξεχάσει ότι στα νοσοκομεία τρώνε τόσο νωρίς.

«Θυμάσαι όταν γεννήθηκε η Σίσυ και πήγαμε να τη δούμε στην κλινική και μας είχαν πάρει δώρο ένα κουτί χαρτοκοπτικής που υποτίθεται ότι μας το έφερε η Σίσυ και σε κάποια στιγμή έφεραν το φαγητό στη μαμά, ψάρι στον φούρνο που εμάς ποτέ δεν μας άρεσε, αλλά εκείνη την ημέρα αρχίσαμε να τσακωνόμαστε ποιος θα το φάει;...»

«Δεν θυμάμαι» μουρμούρισε ο Σιντ. Ήταν ειλικρινής. Δεν μπορούσε να καταλάβει πού το πήγαινε η αδελφή του.

«Δεν θυμάσαι που ενώ τσακωνόμαστε η μαμά αρρώστησε, έπαθε κάτι, εκλαμψία νομίζω και μας έβγαλαν από το δωμάτιο χωρίς να μας πουν τίποτα κι όλη τη νύχτα πηγαينوέρχονταν γιατροί και κινδύνεψε να πεθάνει;»

«Το είχα ξεχάσει» είπε ψέματα. Δεν θυμόταν τίποτα αλλά την κοίταξε σαν να ήξερε και να ρωτούσε γιατί το λες αυτό τώρα.

«Η μαμά μετά είπε ότι τότε ήταν η πρώτη φορά που εμείς τσακωθήκαμε... δηλαδή μετά τη γέννηση της Σίσους» είπε η Λία γεμάτη υπερένταση.

«Και τι σχέση έχει αυτό;» ρώτησε ο Σιντ. Είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Συνέβαινε κάθε φορά που η κουβέντα πήγαινε εκεί που δεν το περίμενε.

Η Λία τον κοίταξε περιπαιχτικά. «Καλά, χαζός είσαι;» Μήπως άρχισε να της στρίβει; αναρωτήθηκε ο Σιντ. «Χαζός είσαι; Ο δίσκος, κοίταξε!» είπε εκείνη ανυπόμονα.

«Ψάρι στον φούρνο...»

«Που μυρίζει...»

«... σκατό πατημένο!»

«Μπράβο» χοροπήδησε η Λία. «Λοιπόν, πάρε τον δίσκο και βγάλ' τον αμέσως έξω».

Οκέι. Πάει κι αυτό. Ο Σιντ βρήκε μια νοσοκόμα στον διάδρομο και της έδωσε τον δίσκο. Από το ύφος της κα-

τάλαβε ότι η αδελφή του τους έφερνε συχνά δυσκολίες για το φαγητό. «Είναι πολύ άρρωστη» προσπάθησε να τη δικαιολογήσει. Η γυναίκα δεν είπε τίποτα κι απομακρύνθηκε με τον δίσκο.

Μόνη της στο δωμάτιο η Λία σκέφτηκε ότι καλύτερα να μην είχε έρθει ο Σιντ. Έπρεπε αυτή να κάνει όλη την προσπάθεια, να εφευρίσκει συνέχεια. Τα θέματα εξαντλούνται. Η γέννηση της Σίσους, ψάρι στον φούρνο, σκατό πατημένο. Και μετά, τι άλλο; Αναπόφευκτα θα περνούσαν στον καθηγητή Καλότυχο. Ένιωθε μια υπερένταση, ένα είδος νευρικής κούρασης μ' αυτή την προοπτική. Ο Σιντ θα αναγκαζόταν να παίξει έναν ρόλο που δεν ήξερε, έναν ρόλο που μισούσε. Ο αδελφός, ο φύλακας άγγελος.

«Θες να πάμε μια βόλτα;» τη ρώτησε γυρίζοντας στο δωμάτιο.

Του έγνεψε αρνητικά.

Θα του πω για τον καλό μαθητή, σκέφτηκε. Με το που πέρασε η σκέψη από το μυαλό της ένιωσε ανακούφιση. Αυτόματα. «Θέλω τη βοήθειά σου...» ξεκίνησε. Ο Σιντ την κοίταξε ερωτηματικά. Τι άλλο ακόμα; «Έχει έρθει ένας νέος νοσοκόμος» προχώρησε αυτή ορμητικά και διηγήθηκε την ιστορία χρωματίζοντας όλες τις λεπτομέρειες, σύριγγες, σπασμένες φλέβες, γροθιές στο τραπεζάκι των γιατρών κ.λπ. «Ξέρεις τι μου έκανε το περασμένο Σάββατο;»

«Όχι» μουρμούρισε ο Σιντ. Αισθανόταν ένα είδος μαλακού τρόμου.

«Λοιπόν, άκου... Στις εννιά σβήνουν τα φώτα. Μένει μόνο ένα φωτάκι ασφαλείας σε κάθε θάλαμο. Πράσινο, αχνό. Αυτός ρύθμισε το σύστημα. Αυτός είχε βάρδια. Σάββατο βράδυ. Μόλις έκλεισαν τον διακόπτη, εδώ έγι-
νε φωταψία, Πάσχα, πυροτεχνήματα, καταλαβαίνεις;»

«Όχι».

«Πέρασα όλη τη νύχτα κάτω από φώτα χειρουργείου. Δεν έσβησαν με τίποτα».

«Και τι έκανες;»

«Το ήξερα ότι θα ρωτούσες. Πατούσα συνέχεια το κουδούνι για τις νοσοκόμες. Αυτός έκανε τον βλάκα. Τελικά ήρθε η προϊσταμένη. Μου είπε ότι υπήρχε βλάβη στο ηλεκτρικό σύστημα, ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Έπρεπε να περιμένουμε το πρωί. Πέρασα όλη τη νύχτα σαν σκουλήκι με τα μάτια ορθάνοιχτα κάτω από φώτα ανακριτή. Αυτός ήταν, το ξέρω». Έμεινε ένα λεπτό σιωπηλή. «Θέλω να τον εκδικηθείς» είπε. Τα μάτια της γυάλιζαν. Αυτή τα έκανε να γυαλίζουν.

«Μήπως είσαι ερωτευμένη;»

«Δεν καταλαβαίνεις τίποτα».

Ο Σιντ κοίταξε τον τοίχο να δει αν υπήρχε ρολόι.

«Και η μάινα;» ρώτησε εκείνη.

«Πρέπει να την ξεφορτωθώ».

Έψαξε πάλι για ρολόι. Πόση ώρα κρατούσε αυτό το επισκεπτήριο; Έξω από το παράθυρο πέρασε ένα μαύρο πουλί, διέγραψε έναν τέλειο κύκλο και χάθηκε. Στον διάδρομο ακούστηκε θόρυβος πιατικών. Λερωμένα μαχαιρο-

πίρουνα που έπεφταν κουδουνίζοντας μέσα σε τσίγκινη λεκάνη. Ένα καρότσι κύλησε τρίζοντας και σταμάτησε στον διπλανό θάλαμο. Μάζευαν τους δίσκους. «Είδα τον Καλότυχο» είπε σιγά σαν να φοβόταν μην τον ακούσουν. «Δεν του μίλησα, έμπαινε στο γραφείο του» πρόσθεσε για να προλάβει την ερώτηση. Αμέσως ένωσε δυσφορία.

Η Λία έδειχνε ήσυχη, σχεδόν απαθής. Σκυμμένη με μεγάλη προσοχή στα σχέδια του νυχτικού της. Τόσο μικρούλα, ένα μάτσο κόκαλα. Πήγε δίπλα της και την αγκάλιασε.

«Αν χρειάζεσαι τίποτα να μου το πεις, έτσι;»

Λοιπόν;

Όλα υπό έλεγχο.

Στο προαύλιο οι γέροι είχαν απλώσει μια τράπουλα κι έριχναν πασιέντζες πάνω σ' ένα χάρτινο κιβώτιο. Μια νοσοκόμα κάπνιζε όρθια πλάι στη νεραντζιά και με το ελεύθερο χέρι της κρατούσε ένα πλαστικό ποτήρι γεμάτο νεσκαφέ. «Έχεις ώρα;» τον ρώτησε καθώς περνούσε δίπλα της.

Ο Σιντ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά και χαμογέλασε.

Νοσοκόμες, υπηρέτριες, ένα άλλο κεφάλαιο της Λίας. Καθώς προχωρούσε, παραπάτησε. Ήταν ένα πέρασμα για ανάπηρους, το σημείο που το τσιμέντο κάνει κοίλωμα για να περνούν τα καροτσάκια. Έχασε την ισορροπία του. Ο ήρωας προχωράει ευθεία μπροστά και σκοντάφτει. Πέφτει και ξανασηκώνεται. Και ξαφνικά τα θυμήθηκε όλα. Τι άθλιο πλάσμα, αχρείο. Η μητέρα τους τότε ήταν πολύ νέα, πιο νέα απ' αυτόν. Παιδικό πρόσωπο, σαγόνι ύψιλον, μικροκαμωμένη, βυζού. Σουτ.

Βυζού. Σουτ. Θήλαζε τη Σίσυ. Προσπαθούσε να θηλάσει το μογγολάκι. Ο πατέρας περιφερόταν όλο νεύρα στο δωμάτιο της κλινικής, έτοιμος να εκραγεί. Η Λία κι αυτός στην άκρη του κρεβατιού. Και τότε ήρθε ο δίσκος. Ψάρι στον φούρνο, γιες... Μέχρι εδώ όλα ήταν σωστά. Και βέβαια είχαν αγνοήσει το ψάρι. Έκαναν χαρτοκοπτική, το δώρο που τους είχε φέρει η Σίσυ από τον άλλο κόσμο. Βαριόντουσαν λίγο. Πολύ. «Θέλεις να σε κάνω ωραίο;» τον ρώτησε η Λία ξαφνικά. «Θέλω». Πήγαν στο μπάνιο, κανείς δεν τους πήρε είδηση. Η Λία άρχισε να τον κουρεύει, ο νιπτήρας γέμισε τρίχες. «Τώρα είσαι ωραίος» του είπε. Κι είχαν επιστρέψει στο δωμάτιο.

Γαμώ τα μεγαλεία μου. Ο πατέρας εκτινάχτηκε στο σύμπαν που είχε στείλει τη Σίσυ.

Γαμώτο.

Παιδιά είναι αυτά; Σε ρωτάω.

Σε παρακαλώ, ηρέμησε. Το μωρό...

Τι κάνατε εκεί μέσα; Πώς σε έκανε έτσι, βλάκα; Ε, βλάκα.

Σε παρακαλώ, ηρέμησε.

Γαμώ τα υπουργεία μου.

«Μαλάκα, πού ήσουν;» ρώτησε ο Π.

«Η αδελφή μου, μαλάκα, πρέπει να την πάρω από κει μέσα».

«Είδα την γκόμενα».

«Την Μπλακ Μάτζικ;»

«Γιες».

«Λέγε».

«Όλα δικά σου, μεγάλε. Της είπες κου κου ή κάτι τέτοιο;»

«Ντάμπα ντούμπα».

«Θέλει να σε συναντήσει».